

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mai tôi ra đi chắc trời mưa
Tôi chắc trời mưa mau
Mưa thì mưa chắc tôi không bước vội
Nhưng chậm thế nào cũng phải xa nhau . (Nguyễn sa)

Bốn câu thơ này tôi rất thích nên dù đọc chúng từ thời trung học chúng vẫn bám theo tôi đến bây giờ. Thi sĩ Nguyễn Sa là giáo sư triết nên ông diễn tả trạng thái tâm lý bằng thơ thật hay. Bốn câu thơ trên diễn tả tâm trạng dằng dặc của một người sắp phải chia tay, phải đi xa, hay sắp phải từ bỏ một công việc hay một nơi ở... Vì dằng dặc chưa dứt khoát do đó mong trời mưa để làm chậm buổi chia tay, nhưng biết rằng dù mưa mau thì vẫn phải bước đi mà cố gắng bước chậm thôi, nhưng cũng biết rằng dù bước chậm thế nào thì vẫn phải dần lìa xa.

Từ bỏ. Chia tay. Luôn làm lòng chúng ta chùng xuống. Làm ruột gan rối bời. Làm con tim co thắt. Nhưng không ai trong chúng ta có thể đi cùng một lúc hai con đường, vì đời sống luôn đặt chúng ta trước những chọn lựa. Mà chọn lựa nào không là một từ bỏ. Không ai có thể bắt cả hai tay. Chọn cái này thì phải bỏ cái khác.

Do đó từ bỏ là quy luật của đời sống. Thai nhi không thể ở mãi trong bụng mẹ, dù đó là chỗ an toàn, êm ấm. Đứa trẻ không thể nào lớn lên nếu nó cứ ôm mãi bình sữa mẹ. Vì thế dù từ bỏ thường làm đau đớn nhưng chúng ta muốn lớn lên thì cần phải học từ bỏ vì sống là phải chấp nhận từ bỏ. Có những thói quen xấu phải từ bỏ như nghiện thuốc lá, ma túy, bài bạc, rượu chè, chơi bời trụy lạc... Nhưng cũng có những cái tốt vẫn phải từ bỏ để chọn cái tốt hơn như chọn nghề, chọn trường, chọn chỗ làm, chọn bậc sống... Nếu không có can đảm từ bỏ thì suốt đời sẽ sống trong giằng co, ray rứt. Nếu không dám từ bỏ thì suốt đời sẽ không thể trưởng thành trong nhân cách, suốt đời sẽ chỉ là một đứa trẻ trong cách ứng xử, trong lối suy nghĩ dù tóc bạc da mồi.

Đời sống Kitô hữu cũng không ra ngoài quy luật nói trên. Đó là lý do tại sao Chúa đòi hỏi các môn đệ Ngài “*Nếu ai đến với Ta mà không bỏ cha mẹ, vợ con, anh chị em và cả mạng sống mình, thì không thể làm môn đệ Ta*”. Câu nói này thoạt nghe có nhiều người cho là một đòi hỏi kỳ cục và quá đáng. Trước hết nó ngược lại với giới răn thứ bốn là thảo kính cha mẹ. Nó cũng chướng tai đối với nhiều người Việt Nam vì đi ngược lại với đạo hiếu, nghĩa vợ chồng, tình anh em. Thực ra, Chúa Giêsu có ý muốn nói là khi thực sự muốn theo Chúa chúng ta phải từ bỏ những lệ thuộc vào người khác, từ bỏ những tiện nghi tạo nên sự an toàn giả tạo. Trong Phúc Âm rất nhiều lần Chúa Giêsu nhấn mạnh rằng ngoài Chúa ra chúng ta không được lệ thuộc hay cậy dựa vào bất cứ cái gì cả. Chúng ta phải cậy dựa vào Chúa thay vì cậy dựa vào con người, ngay cả dù những người đó là những người trong gia đình hay thân thuộc của chúng ta. Chỉ có Chúa, và chỉ với Chúa mà thôi.

Để hiểu rõ hơn đòi hỏi này của Chúa, chúng ta hãy nhớ lại những gì chúng ta hay người khác đã làm khi muốn đạt được thành công trong cuộc sống. Thí dụ, để thi đậu vào đại học, học sinh lớp 12 thường phải thức khuya dậy sớm để học bài. Phải bỏ những buổi tiệc tùng hay đi chơi với bạn bè. Hay một vận động viên thể thao nếu muốn đoạt huy chương vàng thế vận, dĩ nhiên người ấy chẳng những phải bỏ rất nhiều thời gian để tập luyện mà còn phải bỏ những thú hạp khẩu vị để ăn những khẩu phần đặc biệt cho việc bồi đắp cơ bắp hay giúp cho cơ thể có sức chịu đựng dẻo dai.

Cũng vậy, là Kitô hữu chúng ta phải biết thẩm định những ưu tiên trong cuộc sống để biết việc nào cần, việc nào ít cần, việc nào không cần trong đời sống hiện tại để dồn sức lực và thời giờ vào đời sống thiêng liêng ở đời này ngõ hầu được hưởng phần thưởng hạnh phúc với Thiên Chúa ở đời sau.

Tuy theo Chúa là một đòi hỏi gắt gao, nhưng hãy nhớ rằng Chúa không để chúng ta một mình khi phải làm những chọn lựa. Chúa luôn ở bên chúng ta để giúp chúng ta thẩm định cái gì cần và cái gì không cần cho đời sống đức tin. Hơn nữa, khi kêu gọi chúng ta đi trên con đường dốc để theo Ngài, thì dĩ nhiên Chúa sẽ luôn đồng hành với chúng ta trong từng bước đường đời và sẽ chờ đón chúng ta ở cuối hành trình cuộc đời.

Tôi xin tặng mọi người lời tiểu khúc 4 của bài hát Chúa Dẫn Con Đi của tôi để kết thúc lá thư tuần này với hình ảnh Thiên Chúa là Cha nhân hiền dắt đưa con nhỏ là chúng ta đi trên đường đời. Có đôi khi đưa bé mỗi chân ngồi nghỉ thì người Cha nhẫn nại đứng đợi con phía trước. Câu hát đó như sau: “*Chúa đưa bàn tay yêu thương, dắt con từng cây số mòn, đến khi nào con mỗi bước, Chúa luôn chờ con phía trước*”.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh